

רב"ט דינס נחום

2125696

בן רבקה וגרשון

נולד ב- ג' בחשון תשי"ג 22.10.1952

התגייס לצה"ל בפברואר 1971

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב-י"ח בכסלו תשל"ג 24.11.1972

בעת מילוי תפקידו.

דינס נחום,

בן גרשון ורבקה. נולד ביום ג' בחשוון תשי"ג (22.10.1952) בחיפה. למד בבית הספר היסודי "תל-חי" וסיים את לימודיו בבית הספר התיכון "הריאלי" בחיפה. היה חבר בתנועת הצופים בגדוד "עמית" ופעיל בגדנ"ע. הוא עסק בספורט - בעיקר בכדורגל ושנים - והרבה לפתח את כושרו הגופני בריצות ארוכות ובשחיות ממושכות. הוא השתתף גם בצליחות הכינרת ובצעדות ארבעת הימים מטעם הגדנ"ע. "חומי", כפי שכינהו חבריו, היה איש רעים ונעים הליכות, שנשא עמוק בגופו את חוויותיו ורגשותיו. הוא השתוקק להרבות את ידיעותיו בכל נושא ולכן הרבה מאוד לקרוא. הוא "בלע" כל חומר כתוב שנפל לידו: ספרים, עיתונים, אנציקלופדיות. חבריו היו אומרים עליו: "חומי קורא את העיתון מתחילתו ועד סופו, פרט לענייני בורסה". הוא היה קשור מאוד לאמו וכעושה לעבודת הגמר שלו בסיום בית הספר התיכון בחר ב"שואה", כדבריו, "משום שאמא עברה את הדברים האלה". בעבור עבודה זו קיבל ציון מעולה.

חומי התגייס לצה"ל בתחילת פברואר 1971 והתנדב לשרת בחטיבת "גולני". כושרו הגופני המעולה סייע לו לעבור את הסיריזות הקשה. אחרי כן עבר קורס מ"כים והיה למדריך סיריזים מעולה. הוא היה אהוב על חבריו הלוחמים ועל מפקדיו, שידעו להעריך את כושרו ודרך שיפולו בסיריזים. מפקדו ציין כי "קשה היה שלא להבחין בו, ולא רק בשל הופעתו הנאה והחיננית תמיד ובכל מצב, אלא בשל גישתו האחראית לביצוע כל דבר, קטן כגדול, שהיה עליו לבצע. זה גם הטעם שנשלח כמדריך בהשתלמות לחיילי הפלוגה החדשים". אחד מחייליו - חניכיו סיפר: "חייל מסודר ונאמן העומד לפני חייליו בגאון, שכל רצונו ללמד את חניכיו ולעזור להם - כזה היה נחום. נחום שאף להקל עלי ועל חברי את חיי הצבא ובכל שיחה עמו הרגשנו את חמימות לבו ואת סיביו". ביום י"ח בכסלו תשל"ג (24.11.1972), נפל סמל נחום בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בחיפה.

משפחתו הוציאה לאור לזכרו חוברת העושה את שמו "נחום".

גדוד "ברק" (12)

פעולות תגמול עיקריות בלבנון (1971-1973)

בשנים 1971-1973 הופך כל אזור דרום לבנון, מהעיירה הצביא ב"פתחלנד" ועד צור לחוף הים התיכון, למרכז פעילות חבלות גיונית (פח"ע) של ארגוני המחבלים. השלטון הלבנוני פעל בהסגנות ובמידה זעומה למניעת פעילות מחבלים משטח לבנון, וגל כן פעלו לוחמי חטיבת גולני, במסגרת עשרות פעולות יקרב של פיקוד צפון שוב ושוב כנגד בסיסי המחבלים בדרום לבנון. בשנים 1971-1973 (תחת פיקודם של יהודה גולן ואמיר דרורי) השתתפו לוחמי גולני בפשיטות על בסיסי מחבלים באליח"ם (1 בפברואר 1971), בנתיב"ביל (11

בינואר 1972), בפר"סמם (11 בינואר 1972) ובפרה (14 בינואר 1972).

במרקן נטלו חיילים של גולני חלק במבצע "קלחת 4 מוקטמת" (פשיטה על עינתה בליל 25.2.72), ובמבצע "גיבוריחיל" (פשיטה על אזור ח"פתחלנד בליל 27-28 בפברואר 1972, בשיתוף כוחות שריון, הנדסה וצנחנים).

במבצע "גיבוריחיל" נהרגו כ-50 מחבלים ו-80 נפצעו, וסה"כ במסגרת פעולות פיקוד צפון בשנים 1971-1973 נגרמו למחבלים בדרום לבנון כ-800 הרוגים ופצועים.

מבצע "קלחת 4 מורחבת" (16-17 בספטמבר 1972)

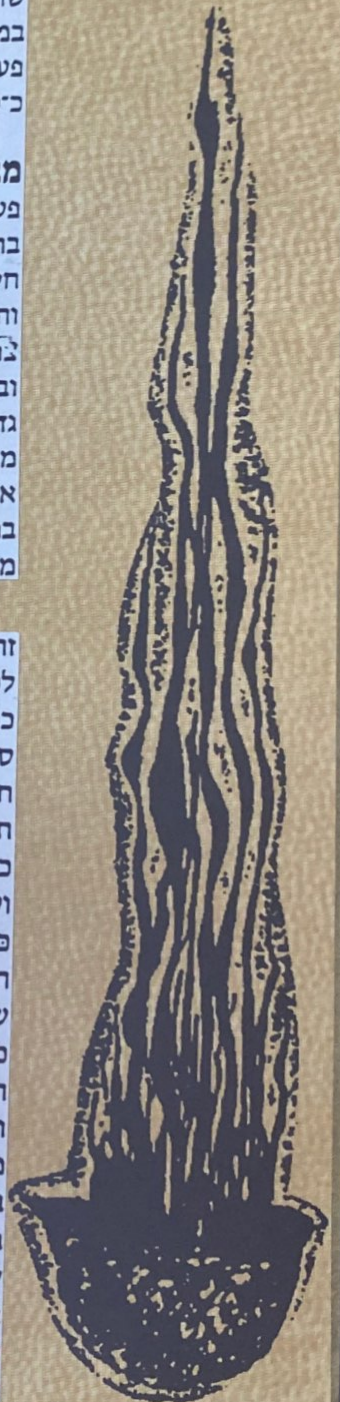
פעילות המחבלים בגזרות הגבול עם סוריה ולבנון הגיעה לשיאה בחודש ספטמבר 1972. בהיתקלות באזור הר דב (ג'בל רוס) נהרגו שני חיילים, וחייל נוסף נפל ליד קיבוץ ברעם. גל הפיגועים בחור"ל גבר והגיע לשיאו ברצח י"א הספורטאים במינכן ב-5 בספטמבר 1972. בה"ל הגיב על טבח מינכן בהפצצה כבדה על בסיסי מחבלים, ובסוריה ובלבנון נהרגו ונפצעו כ-200 מחבלים. כמו כן הוחלט לבצע פשיטה גדולה לגמרה המרכזית בדרום לבנון ולפגוע בכל בסיסי המחבלים מגבול הצפון ועד לכביש הרוחב שמדרום לנהר הליטאני. בגיזרה היו אותה עת כ-600 מחבלים, והמשימה היתה לפגוע בהם ובבסיסיהם. במבצע "קלחת 4 מורחבת" השתתפו שני צוותי יקרב חטיבתנים ממוכנים, לוחמי חי"ר מחטיבות גולני והצנחנים, מוסעים על-גבי 133

זחל"מים. כוח שריון מחטיבת "ברק" עם 45 טנקים העניק סיוע צמוד לכוחות המתקדמים.

כמו כן השתתפו כוח מסיירת פיקוד צפון (סיירת "אגוז"), ארבע סוללות תומ"תים ומטוסי חיל האוויר. סה"כ נטלו חלק במבצע 1350 חיילים, וחטיבת השריון 7 חולתה לרמת הגולן לכוננות בלימה, אם תהיה התקפה סורית.

כוח המח"ט אל"מ אמיר דרורי עם שלוש פלוגות חי"ר, עם זחל"מים ועם פלוגת טנקים יצא מאזור יפתח ונע תחילה לכיוון צפון-מערב עד כונית ומשם צפונה עד ברעשית ועד טולין וקבריה. ברומנית נע כוח הסמח"ט סא"ל רובקה אליעז עם שתי פלוגות חי"ר על זחל"מים ועם שתי מחלקות טנקים מאזור מנרה לכיוון קבריה-ח-ואדי-א-סלוחי. כוח המחבלים בגיזרה נלכד בתנועת המלקחיים של כוח המח"ט וכוח הסמח"ט, ו-20 מחבלים נהרגו. בצורה דומה פעלו כוחות הצנחנים וסיירת "אגוז" בגיזרת עינתה-בנת-ג'ביל-כפרה. סה"כ טוהרו 12 ריכוזי מחבלים בעיירות ובכפרים בדרום לבנון, פוצצו 70 בתים ו-36 בונקרים.

ג'סר עקיה נחרס וג'סר אל-ח'דלה נפגע. 40 מחבלים ו-18 חיילים לבנונים נהרגו, ומאות מחבלים נסו צפונה בהשאירם את כל ציודם ומרבית נשקם. 16 מחבלים נשבו, ושלוש נלקחו; נשק קל, מטולי נ"ט, תול"רים ותחמושת. לצה"ל היו 3 הרוגים ו-9 פצועים. ארבעה טנקים נפגעו וחולצו.

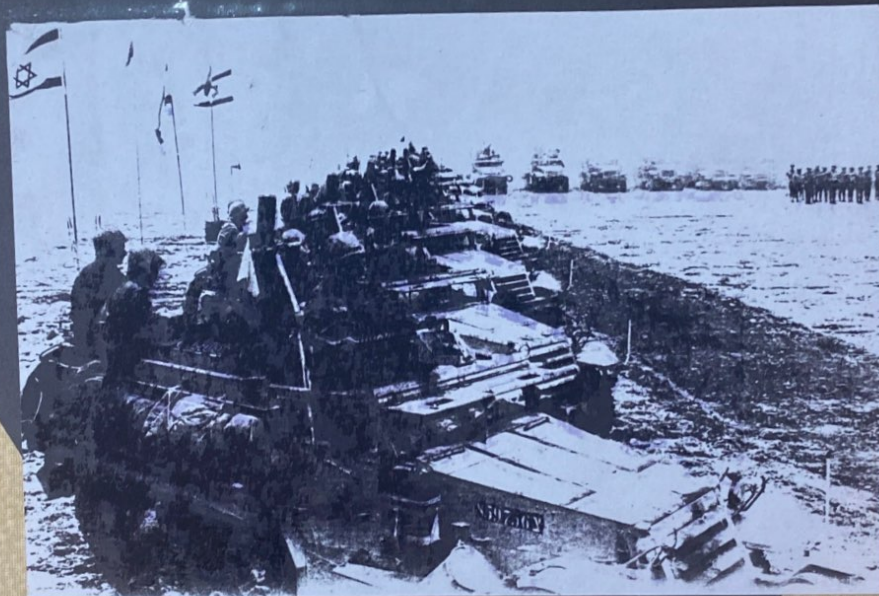

דרך הקרבות של חטיבת גולני

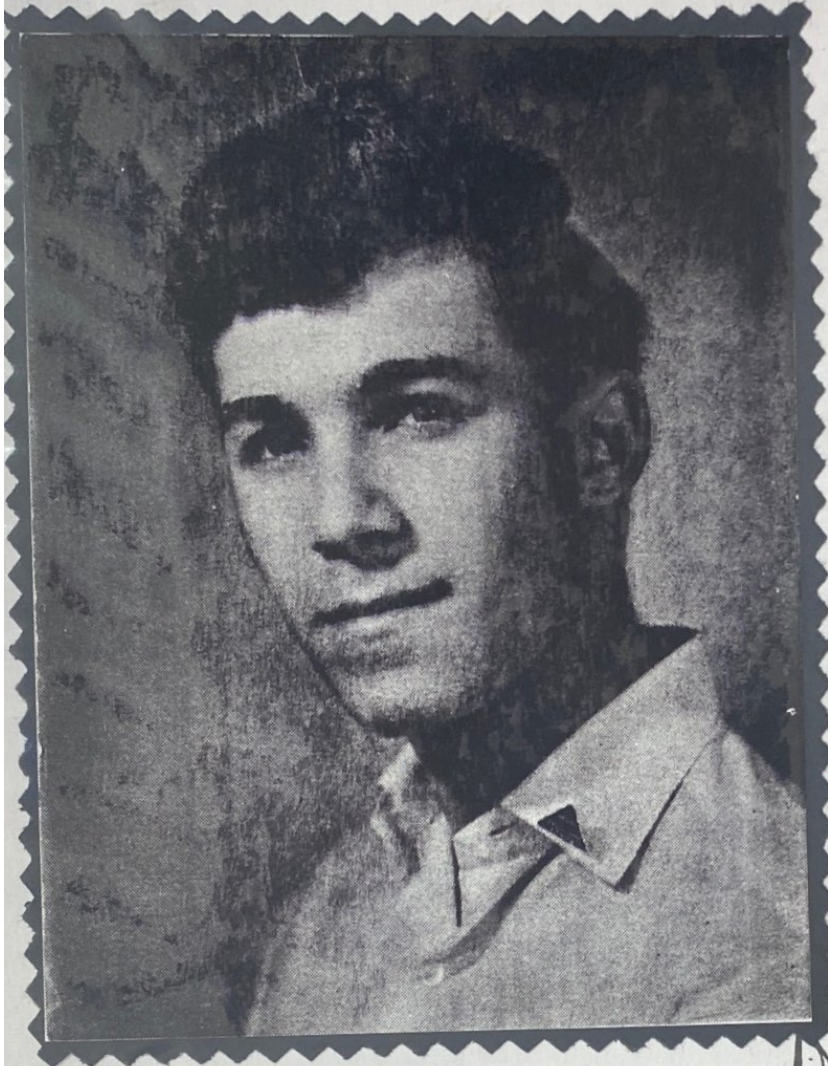

אימונים מתקופת שירותו

דינס נחום ז"ל

נ ח ו ם

(עם ההורים)

מתח-חיים של עשרים שנים, עשרים שנים בלבד.

עשרים שנים יפות, מלאות פעילות, שמחה, תקווה ושאיפות.
שנות אושר לתורים ולאחות. עתה רק יגון הזכרונות. בלי צמיחה,
בלי גידול, בלעדיו.

עם תחמונות: שני הילד המתוקים, העגלגלים. הצעירים הנוצצות
ושתי הידיים השמנמנות שלוחות לפנים, כמו לקראת הבאות. והדיוקן
של הבן הבוגר, הבשל - מבט מרוכז עד מאוד וקו-שפתיים מהודק, אדם
צעיר מחושל רצון ויודע אל מה פניו. ובחורן - נעורים של סער ופרץ,
של היסוס וספק עם המצוקות והלבטים שמונו לסובים שבבנים.

כמה ציונים לחיים הצעירים האלה שלא זכו להגיע למיצוי
עושרם, לפיתוח כל סגולותיהם. -

מאז ומתמיד ידע נחומי את החובה, מילא את המוסל עליו
כמיטב יכולתו. לא היה שאפתן, לא רצה להצטיין כדי לזכות בציון או
במעמד, רצה "להיות בסדר", לעשות את המוסל בדיקנות וביסודיות.
מחברותיו היו נקיות תמיד, כשכילה עבודתו לא השאיר אחריו דבר, הכל
הוחזר למקומו. בכיחות-הביניים היה חלמיד מצויין. לא מן השקדנים
הדוגרים על לימודיהם אלא מאלה שעובדים מחוץ הכרה ורצון. מעולם
לא חש עצמו מקופח, לא טען שנעשה לו עוול גם כשהציונים לא עמדו
בהתאמה לבאמץ שהשקיע בעבודה. "אמא, זה בסדר גמור", היה אומד, גם
כדי למנוע צער מן האם וגם משום שהציון הפורמאלי באמת לא נחשב
בעיניו.

חליבותיו עם חברים היו פשוטות וכנות. היו לו ידידים
רבים ושונים. לא ברר ולא העדיף כי ביקש את הגרעין האישי הטוב
שבכל אדם, והוקיר מה שמצא.

אפשרות קצרה לראות יחסי-אנוש אחרים, ברוטאליים. הציץ ונפגע וזכר.
הוא עבד אצל קבלן פרטי, והיה חוזר הביתה מזולעע משדירות הלב וגסות
הרוח של מנהל העבודה פלפי פועליו. וכאשר היה קצין בצבא כמו ביקש
לכפר על העוול במסירותו, בלאתו ופיהסו החברים לשקודות.

טוה-חיים של עשרים שנים בלבד. -

תמונות ילדות

מתוך מכתביו

6.3.71

למיכה שלומות!

ראשית עלי להחנצל לפניך על שאני מאחר לכתוב, אך אתה הרי יודע שזמנו של סירון מוגבל ביותר. ובכן, אני סירון ולא מתם סירון אלא סירון בגולני, ומעשה שחיה כך חיה: לפני שבועים הייתי בועדה רפואית וזו קבעה את המספר 97 כפרופילי (גבוה, לא?), כיון שחדבר קרח רק בסוף החודש, היתה ההרשמה לחילות ההתנדבותיים כמעט סגורה וגוהרה לי הברירה בין סירון, הנדסה קרבית, וגולני, העדפתי את גולני על השאר.

פנינו לבסיס ביום חמישי. חיוס, יום שבת, אני חופסים שלוות, כך שיש לי זמן לחקדיש גם לכתובת מכתבים. השבוע החולף היה שבוע מסורף של מיסדרים, טרסורים וריצות קבלנו נשק ושאר הציוד, אנו גרים באוהלים אך אני מקוה שאח"כ נעבור לבתים. החבר'ה כאן הם מכל הסוגים אך מתרגלים לחיות עם כולם.

אני מקוה לפגוש אותך כשאבוא לחופשה, כך שנוכל להחליף חוויות בפגישה חיה. מה שאני מקוה הוא שאתה קורע את ה"תחת".

ד"ש חמה ועקיפה לציפי

שושי שלומות!

זה לי מכתב ראשון שאני כותב אליך מהצבא, ואיני צריך לספר לך כמה זמן חפשי יש לי. לפיכך אני מנצל את יום השבת בו השלוה שורה עלי כדי לספר לך על העובר עלי, הסירון הירוק. אני נמצא כבר חודש בסירונות, ולאט לאט מתחילים העניינים לזוז. האמונים נעשים קשים משבוע לשבוע. יש לנו ריצות, מסעות אלונקות, מסעות רגילים ללא הרף. אם כי בזמן הבצוע זה לא קל כל-כך, הרי בסופו של דבר - הכל חוויות. לומדים להכיר את החבר'ה שיחד אחר. לי אישית האמונים אינם קשים, ואני משתדל לעזור לאחרים ככל שאני יכול. בצבא לומדים להכיר אנשים מכל שכבות העם. אלה לא החבר'ה שהייתי רגיל אליהם בבי"ס ובתנועה, וחופצתי לשמוע, שיש גם חבר'ה נחמדים אחרים.

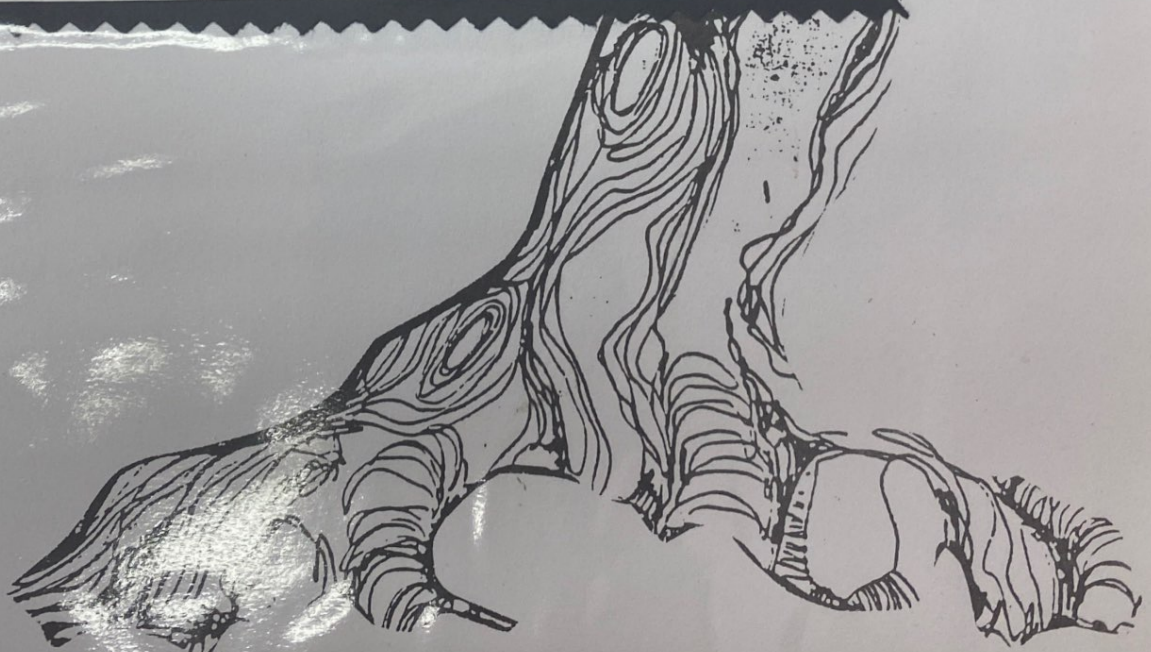
כותבים לזכרו

את נחום הכרתי כשבועיים בלבד לפני שנשלח להשתלמות שממנה לא חזר עוד, אך כבר במשך זמן קצר זה הספקתי להבחין בו בין סאר המכיל"ס, כי קשה היה שלא להבחין בו, ולא רק בשל הופעתו הייחודית והחיננית תמיד ובכל מצב, אלא בשל גישתו האהרנית המצויה בדבר, קטן כגדול, שהיה עליו לבצע. זה גם הטעם שיש לי להשתלח לחיילי הפלוגה החדשים.

ביום ו' בו היו צריכים לחזור ישבתי על ספסל המנוחה והפסקתי ע"י בקשה המג"ד לגשת אליו. כשנכנסתי אליו מיד אמר לי המג"ד: "רונו, דינס שלך? הוא נהרג בתאונת דרכים". ההרגשה הראשונה הייתה כאילו הופעל לחץ עצום על כתפי וראשי. עזבתי את המשרד בשקט, מחפש דרך להודיע לפלוגה על האסון. לאחר שנאספה הפלוגה התחלתי לדבר, עדיין מקוה למצוא דרך לרכך את המלומה. הבנתי שאין דרך כזו, סיפרתי מה שקרה.

התגובה הייתה קשה מאוד. השתררה דממה מוחלטת. לאחר מכן התפזרו. ניתן היה לראות בפניהם את הזעזוע שעבר על הפלוגה. מצב רוח קשה שרר בכל אותו שבוע. הפעילות הרבה שביצעו בעזה הביאה להתפרקות מהעומס הנפשי, והזעזוע התחלף בזכרונות, החיים עד היום בלבות כל אלו שהכירוהו.

רונו המ"פ

נחומי,

שנה עברה מאז הלכת מאחננו, שנה חלפה ואנו נסדבים להאמין...
הנה עוד רגע הדלת תפתח ואחך תעמוד בפתיחה, עם החיוך - החיוך האופייני,
השובב, ואחך תגיד: "קפצתי רק לשעה קלה לשאול מה גשמצ".

ואנחנו כבר מסביב לשולחן בשטבה, מנחים להנעים ולשמוע
חשונות. ואחך בטח רעב!, "נו, כאלו דברים לא שואלים" - ואמי טורחת
להבין משהו חס, והצחוק כבר מתגלגל, והסיפורים נמשכים. והזמן -
אי אפשר לעצור אותו, אחך כבר בכבוש תופס מרמץ לבסיס.

בערב-שבת, בשעה שחופשה בבית הייתה אסורה, קפצת אלינו
לשעה, אף פחות מזה, רק להרגיש משהו מחום הבית, מאוירת שבת,
כנורה, מקידוש, מארוחה חמה ולחזור למדים, לצחצוח הנעלים הקפדני,
למסדר, לצבא. אהבנו לראותך אצלנו, חיבינו לך! אבא לא היה
מחיל בקידוש בליל השבת, והיה אומר: "חכו עוד עשרה רגעים, אולי
נחומי בכל זאת יבוא".

אני נזכרת בילדות, בשנים שהיו. החמונות הן יפות, והחוויות
כה רבות. אחך זוכר, איך נשארנו פעם אצלכם בבית - אחך ואחי, חנה
ואני וההורים לא היו, ואנחנו ניצלנו את ההזדמנות להפליא. הסוף
היה שהועמדנו בפינת החדר, מבוששים, ואחך דמי-החננוכה שקיבלנו היינו
צריכים להוציא על חיקון זכוכית הדלת והעציץ השבור. -

נחומי, "אחך נמצא בי, בכולנו! אי אפשר להאמין שאמנם
אינך. היית באווה המשמחה, כל צעד שלך היה בבחינת התקדמות
והצלחה, היית עמוד-התווך בכל מקום - בתנועה, בחבדה, בביה"ס
בבית...

בדמי ימיך נקטפת, הפאב הוא גדול. נזכור אותך לעד,

בן-יקר.

זהבה גור

מתוך שיחת חברים על נחום

יוחאי: בצבא חיו לו כמה תקופות. תקופה ראשונה - חצי שנה סירונות. הוא היה מהחברה הטובים. היתה אלימות בריצח 3000 מ' של הפלוגה, וחוא זכה במקום הראשון. אחר-כך עשה מבדקים למיירת. הכרחי אותו בצבא בקורס מכ"ים. אני חושב שאחד הדברים שהחזיקו אותו שם היה הכושר הגופני שלו. היה חצי שנה מדריך סירונות. היה מרוצה מההדרכה כי זה עזר לו.

אלכס: חיכה כל הזמן ללכת לקורס קצינים.

יוחי: הוא הלך לגדוד להיות מ"כ, היה מ"כ בגדוד 12. לעזה ירד בסוף, לקראת אימון החורף. עוד כשהייתי בקורס קצינים התחיל לקטר. פתאום אנחנו שומעים שהוא הולך לקורס תול"ד. לעשות אימון חורף עם תול"ד הרי זה הג'וב הטוב ביותר שיכול להיות בגולני, - החברה הגבוהה של גולני. אחרי זה ירד לעזה, לקו. לפני האימון הלך להשלמת תול"ד של שבוע, רפי הדריך אותו אז. כשהיה צריך לחזור לגדוד בעזה קרה האסון.

סלי: אחם זוכרים, כשנאחד נחי היינו כולנו אצל הוריז. ישבנו שם וכשחלכנו עוד נשאר דינט, לא תפס מה שקרה. רק כעבור זמן רב הבין - - -

יוחאי: אני זוכר שניסינו לשכנע אותו ללכת איתנו ולא לא רצה בשום פנים.

פנינה: גם בחלוריה חייך, אני לא הבנתי מה אחם.

יוחאי: הוא היה בעולם אחד, לא הבין מה קרה לו.

פנינה: כשנפדלנו באותו לילה היתה השעה אחת-עשרה. הלכתי הביתה לישון. אחרי שתי-ים, בערך, שמעתי מישהו קורא לי מבעד לחלון. הוא נשנש, ישבנו על הספה, ופתאום אמר: "טוב שהייתי וסיפרתי להם".

ופרץ בבכי, "רק עכשיו אני מבין, רק עכשיו אני חופס... זה נורא, זה איום, איך אפשר?" התחיל לספר מחוויותיו על נתי ועל עצמו, על חוויותיהם המשותפות. ישבנו כך עד חמש לפנות בוקר בערך, והוקל.

יוחי: הוריו של נתי סיפרו אחר-כך שהוא ישב שם ובכה כל הזמן.

מיכה: הוא כתב לי: "אני מניח שאתה, כמו כולם, עדיין לא התאוששת כליל מהמהלומה שנפלה עלינו. ביקרתי אבל הוריו מיד אחרי החלוויה, ולא יכולתי להוציא הגה, הייתי המום ופרחף בעולמות אחרים. רק יותר מאוחר התאוששתי והתחלתי לדבר. שבוע אחרי זה הייתי בבית, ומובן שניגשתי לבקרים!"

רוחי: זכרון זה דבר מוזר. אני יושבת ומנסה לזכור, זכמו איזה חקליט שרוט חוזר כל הזמן רגע מסויים ומין בת-צחוק - -

פסוקים

בְּעַלִי חֲלוּמוֹת אֲנִי - אֵלֶּיךָ אֶפְשָׁה

נַפְשִׁי, שְׁאֵתָה מִשְׁכָּנִי וְהִתְחַיֵּיתִי.

הָאֵבִיב הָאֶכְזָר עַד גְּרוּנָה נִעְלָה

וְיִשְׁטֹף חֲזוֹנָה וְזִמִּיר.

וְתִקִּיץ וְתִרְאֶה הַחֲלוֹם שֶׁנִּקְטַל

וּמִפְּלֹט תִּבְקֹשׁ בְּצַפָּה וּדְמָמָה

אֶךְ הַבּוֹקֵר בִּכְהָ פֶּאֶר וּבִטָּל

וְיִתְלֶה בֵּין רִיסֶיהָ דְמָעָה.

עוֹלָמָה הַצָּלוּל לְשֹׁבֵר לְרִסִּים

עַתָּה יָגַע בְּלִבּוֹ שֶׁל עוֹלָם מְאוּבָּן -

כִּי אֵבִיב הַלְבִּישׁ אוֹתָהּ כְּתוּבַת פִּסִּים

יִקְרִיבָהּ אֲחִיהָ אֶדְבָּן.

